

herunder bl.a. parternes ret til frit at vælge det lands lov, der skal anvendes på deres kontrakt, og kontraktforpligtelser i forbindelse med forbrugerkontrakter.

Udvalget fremhæver i den forbindelse, at det i pkt. 56 i e-handelsdirektivets præambel er anført, at direktivets undtagelse vedrørende forbrugerkontrakter må fortolkes som omfattende »oplysningerne om de væsentlige elementer i aftaleindholdet, herunder forbrugerrettighederne, som har afgørende betydning for beslutningen om at indgå en aftale.«

Udvalget anfører endvidere, at det af bemærkningerne til e-handelsloven (lov nr. 227 af 22. april 2002 om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel) fremgår, at definitionen af det koordinerede område fortolkes således, at området er begrænset til krav, som medlemsstaternes myndigheder ifølge de nationale retssystemer kan stille til tjenesteyderen, og som kan håndhæves af medlemsstaternes forvaltningsmyndigheder, f.eks. ved kontrol, forbud, påbud eller strafferetlig forfølgning. Regler eller principper, der regulerer privatretlige, herunder kontraktretlige forhold, er således ikke omfattet af det koordinerede område.

Det er udvalgets opfattelse, at direktivets afsenderlandsprincip hverken finder anvendelse på kontraktforpligtelser i forbindelse med en indgået forbrugerftale eller på den erhvervsdrivendes oplysningspligt forud for aftalens indgåelse. Afsenderlandsprincippet finder således heller ikke anvendelse på forbrugerftaler indgået i henhold til forbrugerftaleloven eller på den oplysningspligt, der i medfør af denne lov påhviler den erhvervsdrivende i den prækontraktuelle fase. Udvalget støtter denne opfattelse på undtagelsen vedrørende forbrugerkontrakter i bilaget til e-handelsdirektivet sammenholdt med betragtning 56 i præambelen, der udtrykkeligt henviser til beslutningsfasen forud for aftalens indgåelse, jf. ovenfor.

Efter udvalgets opfattelse taler også reale grunde for, at afsenderlandsprincippet ikke finder anvendelse på oplysningspligten i den prækontraktuelle fase. Denne oplysningspligt har således til formål at sætte forbrugeren i stand til i god tid inden aftaleindgåelsen at sætte sig ind i vilkårene for den påtænkte aftale. Dette formål vil efter omstændighederne kunne modvirkes, hvis det ikke er den samme lov, som regulerer såvel den prækontraktuelle oplysningspligt som selve aftalen.

Med henvisning til, at den offentligretlige regulering er kernen i fastlæggelsen af det koordinerede område og dermed i afsenderlandsprincippet, finder udvalget derimod, at afsenderlandsprincippet finder anvendelse på regler angående forbrugerkontrakter, i det

omfang disse reglers overholdelse (tillige) er offentligretligt sanktioneret. Da manglende overholdelse af oplysningspligten efter den gældende forbrugerftalelov i visse grovere tilfælde vil kunne udgøre en overtrædelse af god markedsføringsskik, som Forbrugerombudsmanden vil kunne gribe ind over for i medfør af markedsføringsloven, er reglernes overholdelse således tillige offentligretligt sanktioneret.

Udvalget anfører herefter sammenfattende, at det følger af gældende ret, at hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i Danmark, f.eks. (tillige) markedsfører sig i Sverige over for svenske forbrugere, skal den pågældende herved overholde de svenske regler om forudgående oplysningspligt ved fjernsalgsaftaler for at undgå civile retlige sanktioner i anledning af mangelfuld opfyldelse.

Som følge af afsenderlandsprincippet skal den pågældende herudover overholde danske regler, der er offentligretligt sanktioneret, herunder navnlig reglerne i markedsføringsloven om god markedsføringsskik og dermed som udgangspunkt også reglerne i forbrugerftaleloven. Udvalget antager dog, at hvis en virksomhed alene retter sin markedsføring mod et andet EU-land og overholder de dér gældende oplysningskrav, vil en manglende overholdelse af eventuelle danske supplerende oplysningskrav (dvs. ikke-direktivbestemte oplysningskrav) næppe kunne anses for en overtrædelse af de danske regler om god markedsføringsskik.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der er behov for at indføre regler til gennemførelse af artikel 3, stk. 4, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, anfører udvalget, at bestemmelsen efter udvalgets opfattelse blot har til formål udtrykkeligt at fastslå, at afsenderlandsprincippet ikke gælder i relation til den civile retlige sanktionerede oplysningspligt i den prækontraktuelle fase ved fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

Efter udvalgets opfattelse betyder artikel 3, stk. 4, således, at en erhvervsdrivende, som er etableret i udlandet, og som agter at indgå en aftale med en forbruger, der har bopæl her i landet, må vurdere, hvilket lands lovgivning der må antages at ville finde anvendelse på den indgåede aftale, således at den pågældende har sikkerhed for at opfylde oplysningskravene efter den rigtige lovgivning og dermed kan undgå civile retlige sanktioner i anledning af mangelfuld opfyldelse.

Med henvisning til, at dette allerede følger af gældende ret, er det udvalgets opfattelse, at bestemmelsen i artikel 3, stk. 4, må anses for opfyldt allerede efter gældende ret, og at der derfor ikke er behov for at ind-